

Arrest

nr. 259 999 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Isfahan. U werd geboren als moslim. Van 1396 (2017 à 2018) tot uw vertrek op 22 tir 1397 (13 juli 2018) baatte u een carwash uit in Isfahan. U had in deze carwash 4 personen in dienst. Sinds januari/februari 2019 (bahman 1397) bent u verloofd met A. S. (...).

Van kinds af aan lijdt u aan depressies. U had hiervoor een aangeboren aanleg maar deze werden verergerd door uw autoritaire en streng gelovige vader. Uw vader gaf kritiek op uw kledij en uw kapsel. Daarnaast werd u door de school verplicht om naar de moskee te gaan. Thuis werd u verplicht om te bidden. Door de kritiek van uw vader en door de verplichtingen in de islam kreeg u een afkeer van deze

godsdienst. U weigerde om de religieuze activiteiten van de islam nog uit te voeren. Hierdoor kwam u regelmatig in conflict met uw vader. Op de leeftijd van 15 à 16 jaar geloofde u in geen enkele godsdienst meer. Bij de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) nam u deel aan protestacties. Als gevolg hiervan werd u gearresteerd en mishandeld. Nadien werd u vergeven door een rechter. Toen u 16 werd, verergerde uw mentale toestand en kreeg u last van paniekaanvallen, woedeuitbarstingen en deed u aan zelfverminking. Deze ergere mentale toestand ontstond door de gevolgen van de gebeurtenissen in 1388 (2009 à 2010). Uw slechte mentale toestand bleef duren tot u de leeftijd van 22 à 23 jaar had. Toen startte u uw carwash en ging het iets beter. U had in Iran een relatie met A. S. (...). Zij is net als u bekeerd tot het christendom. Zij bekeerde zich voor dat jullie een relatie hadden. In maart 2018 vertelde ze u dat ze al enige tijd bekeerd was tot het christendom. Door de spanningen die u thuis kende, ging u in bahman/ esfand 1396 (februari/ maart 2018) voor enkele dagen bij uw zus wonen. U wisselde toen af tussen het huis van uw ouders en dit van uw zus. Toen u bij uw zus woonde, ving u de telefonische gesprekken op die zij en haar echtgenoot hadden met de broer van uw zus haar echtgenoot, P. N. (...) (O.V. (...)). Hij had zich tot het christendom bekeerd in 2015 à 2016. Hij verliet Iran omwille van zijn bekering en vluchtte naar België. Hij werd hier erkend als vluchteling. P. (...) sprak meermaals over het christendom met uw zus en haar echtgenoot. Nadat u reeds 2 maanden de gesprekken tussen P. (...) en uw zus en haar echtgenoot had opgevangen, besloot u op 4 farvardin 1397 (24 maart 2018) P. (...) zelf te contacteren omdat u meer over het christendom te weten wou komen. Tijdens dit gesprek, dat een aantal uren duurde, stelde u hem verschillende vragen over het christendom. Op het eind van dit gesprek voelde u zich overtuigd en vroeg u aan P. (...) om het verlossingsgebed voor u te doen. Op dat moment bekeerde u zich tot het christendom. Nadien hield u elke zondag met P. (...) een telefonische sessie waarbij u het christendom bestudeerde en u samen met hem een viering hield. Een week tot 10 dagen na uw bekering bracht u ook A. (...) op de hoogte van uw bekering. U hebt in Iran echter met haar niet meer over het christendom gepraat. U wou haar evenwel betrekken bij de sessies maar u vond het te risicovol om een meisje hierbij te betrekken. U overtuigde een vriend van u, Al. Z. (...), om ook voor het christendom te kiezen en deel te nemen aan de vieringen met P. (...). Hij nam 2 weken nadat u was begonnen deel aan de christelijke sessies met P. (...). Al. Z. (...) deelde u vervolgens mee dat een vriend van hem, Ar. A. M. (...), meer wou weten over het christendom en vroeg u of hij kon deelnemen aan de vieringen. U besprak dit met P. (...) en hij was hiermee akkoord. Ar. (...) nam vervolgens voor het eerst deel bij de 4e of 5e christelijke sessie. Dit was tevens de laatste sessie die jullie hadden. Naast de telefonische gesprekken met P. (...) bestudeerde u ook de bijbel in uw carwash. Op 12 ordibehesht 1397 (2 mei 2018) ging u achter een taart omdat het uw verjaardag was. U werd op dat moment gebeld door een klant van u die in de carwash aanwezig was. Hij liet u weten dat er agenten van de Ettelaat (de inlichtingendiensten) in de carwash langs geweest waren en dat deze alles doorzocht hadden. Ze namen tevens uw bijbel in beslag. De aanwezige personeelsleden werden meegenomen en ondervraagd. U nam vervolgens contact op met uw schoonbroer en vroeg hem of hij enkele documenten naar u wou brengen. Nadien besloot u onder te duiken bij een vriend in Teheran. U verbleef 50 dagen bij deze vriend vooraleer hij u contact bracht met een smokkelaar. Op 17 ordibehesht 1397 (7 mei 2018) vroeg u, met de hulp van een smokkelaar, een Slovaaks visum aan om hiermee Iran te kunnen verlaten. U verliet Iran op 22 tir 1397 (13 juli 2018). U reisde via Griekenland en Oostenrijk naar Duitsland waar u op 23 tir 1397 (14 juli 2018) aankwam. U vroeg vervolgens internationale bescherming aan in Duitsland. Omdat u echter het Slovaaks visum in uw paspoort had, diende u Duitsland te verlaten en naar Slowakije terug te keren. U deed dit echter niet en besloot om naar België te reizen. U kwam in België aan op 25 februari 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 maart 2019. U vreest bij terugkeer voor uw leven. Vlak na uw vertrek uit Iran kwamen de Iraanse autoriteiten twee of drie keer langs bij uw ouderlijk huis om er een huiszoeking uit te voeren. Ze namen tevens de computer in beslag die daar stond. Na uw vertrek contacteerde u tevens Al. (...). Hij liet u weten dat hij Ar. (...) niet kon bereiken. Hierdoor vermoeden jullie dat de Iraanse autoriteiten te weten zijn gekomen over de christelijke sessies via Ar. (...). In België bezoekt u de kerk in Kuurne en u neemt eveneens deel aan de Bijbelstudie die daar plaatsvindt. U bent op facebook actief onder de naam A. G. (...). Dit is een openbaar profiel waarop u sinds mei 2020 (ordibehesht/ khordad 1399) regelmatig christelijke boodschappen plaatst.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele shenasnameh (geboortebokje), een kopie van uw mellikaart (nationale kaart), een kopie van uw Schengenvisum, een kopie van uw legerkaart, uw diploma, een doopcertificaat, een verklaring van de Belgische kerk waarbij u vieringen volgt, een oproepingsbrief betreffende de protestacties van de presidentsverkiezingen van 1388 (2009), een medisch attest waarmee u vrijgesteld werd van uw legerdienst in Iran, verschillende medische voorschriften uit België om uw depressie te bestrijden, een medisch attest uit België dat uw depressie en uw angsten beschrijft, een uitspraak van de arbeidsrechtbank over uw toegang tot de diensten van Fedasil, een geluidsopname over het verlies van uw paspoort en een foto van u in een Belgisch ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Niettemin u enkele documenten voorlegt waaruit blijkt dat in België in behandeling bent voor uw depressieve stemming en uw angsten, blijkt nergens uit deze documenten dat u ten gevolge hiervan niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure. Bovendien bleek u in staat om uw relaas uiteen te zetten tijdens de persoonlijk onderhoud van 3 augustus 2020 en 9 september 2020. Tijdens deze onderhoud gaf u geen blijk van mogelijke problemen om de onderhoud te voltooien. Bovendien gaf u ook aan dat u de voorgeschreven medicatie niet inneemt (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 03.08.2020 (CGVS 1), p. 6 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 09.09.2020 (CGVS 2), p. 5).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst is uw kennismaking met het christendom en de periode voorafgaand aan uw bekering ongeloofwaardig. Zo geeft u aan dat u 'vol met vragen zat' over het christendom nadat u de gesprekken van P. (...) met uw zus en haar echtgenoot had opgevangen (CGVS 1, p. 14). Het is in dat opzicht dan ook bijzonder merkwaardig vast te stellen dat u zich niet richtte tot A. S. (...), uw huidige verloofde waarmee u toen al een relatie had die toen ook al bekeerd was, maar wel tot P. (...), iemand die u amper kende en waar u weinig contact mee had (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 8-9). Uw repliek dat geen van jullie genoeg wist over het christendom om urenlang hierover te praten en dat zij zelf ook nog maar net bekeerd was weet niet te overtuigen als verklaring waarom u haar geen vragen stelde over jullie nieuw aangemeten geloof en de beleving ervan (CGVS 2, p. 10 en p. 17). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet weet hoe P. (...) – de man die u heeft ingewijd in en begeleid bij uw nieuw geloof - in aanraking is gekomen met het christendom of om welke reden hij zich heeft bekeerd (CGVS 1, p. 12). Van iemand die de drastische beslissing neemt om zich te bekeren, mag in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich informeert over de aanleidingen van de bekering van de persoon die hem begeleidt. Verder gaf u aan dat A. (...) u meedeelde dat, toen jullie al een relatie hadden, ze al enige tijd bekeerd was. U had toen echter nog een onverschillige reactie (CGVS 2, p. 8). Dit is zeer opmerkelijk aangezien uw partner u volgens uw verklaringen op de hoogte bracht van haar bekering in maart 2018 (CGVS 2, p. 8). U bekeerde u zich diezelfde maand (CGVS 2, p. 16). Dat u – die vol vragen zat – hierop een onverschillige reactie had, is ongeloofwaardig. Sterker nog, u stelt dat u op dat moment helemaal geen interesse had in religie (CGVS 2, p. 9). Dit is tegenstrijdig met uw bewering dat u op dat moment – toen u reeds twee maanden de gesprekken van P. (...) met uw zus en haar echtgenote volgde (CGVS 2, p. 16) – vol vragen zat (CGVS 1, p. 14).

Vervolgens die gewezen te worden op volgende tegenstrijdige verklaring. Zo geeft u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat enkele familieleden op de hoogte zijn van uw bekering (CGVS 1, p. 18). U maakt daarbij echter geen melding van het feit dat uw verloofde, A. S. (...), hiervan op de hoogte is. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u echter dat ze hiervan wel op de hoogte is (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u hieraan niet gedacht had en dat u dacht er gevraagd werd wie er van uw familie op de hoogte was (CGVS 2, p. 9). Dergelijke repliek kan in alle redelijkheid niet aanvaard worden om het vastgestelde verschil te verklaren.

Ook wat betreft uw bekering zelf dient het ongeloofwaardig karakter hiervan aangestipt te worden. Dat u – die naar eigen zeggen helemaal geen interesse had in religie (CGVS 2, p. 9) – na het opvangen van enkele gesprekken tussen P. (...) en uw zus en haar echtgenoot dermate snel beslist om u te bekeren, roept zeer ernstige vraagtekens op. Uzelf had immers maar één echt gesprek met P. (...) en tijdens dat gesprek besloot u meteen om u te bekeren tot het christendom (CGVS 2, p. 16). Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, quod non in casu.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt des te meer uit het feit dat u iemand die u amper of niet kent zonder meer bij de christelijke sessies betreft. U hield telefonische sessies met P. (...) en nodigde nadien uw vriend Al. Z. (...) hiervoor uit (CGVS 1, p. 15-16). Ondanks het feit dat u indirect wist van de gevaren die komen kijken bij een bekering (CGVS 2, p. 16), liet u het toe dat ook Ar.

A. M. (...) deelnam aan de sessies (CGVS 2, p. 17), dit ondanks het feit dat u hem niet zo goed kende (CGVS 1, p. 16). Gelet op de Iraanse context is het ongeloofwaardig dat u dergelijk risico zou nemen. Verder dient er aangestipt te worden dat u een tegenstrijdige verklaring aflegt over het feit of uw verloofde, A. S. (...), al dan niet op de hoogte was van de reden van uw vlucht uit Iran. Eerst stelt u dat ze dit te weten kwam na uw vertrek uit Iran (CGVS 2, p. 9). Even later tijdens uw gehoor komt u daar echter op terug (CGVS 2, p. 9). Hiermee geconfronteerd stelt u de weinig geloofwaardige uitleg dat ze wel op de hoogte was maar dat jullie hier nooit over gesproken hebben (CGVS 2, p. 9).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ondanks dat u zich bekeerde op 24 maart 2018 en ondanks het feit dat u zich liet dopen in Duitsland op 30 september 2018 (CGVS 2, p. 16 en CGVS 1, p. 7), u na uw aankomst in België twee tot drie maanden hebt gewacht om naar een kerk te gaan. Geconfronteerd met deze vaststelling geeft u hiervoor geen sluitende verklaring, en zegt u louter dat u niet de eerste de beste kerk wou binnenlopen (CGVS 2, p. 11). Dit is des te opmerkelijker aangezien u vanaf uw aankomst in België in contact was met P. (...) en hij de kerk in Kuurne kende en deze zelfs af en toe bezocht (CGVS 2, p. 11-12). Hij stelde deze kerk zelfs aan u voor (CGVS 2, p. 11). Dan stelt zich de vraag waarom u nog twee tot drie maanden wachtte om hier naar toe te gaan. Hiermee geconfronteerd stelt u dat even wou wachten omdat u zeker wou zijn van uw keuze en dat u ook één keer naar de Iraanse kerk in Brussel ging (CGVS 2, p. 12). Dit verklaart echter nog steeds niet waarom u zo lang wachtte aangezien het bezoek aan de Iraanse kerk in Brussel plaatsvond nadat u reeds toetrad tot de kerk in Kuurne (CGVS 2, p. 12). Bovendien is uw bewering dat u twee tot drie maanden wachtte om deel te nemen aan de kerkdiensten (u stelt dat u de eerste keer ging en steeds bleef gaan (CGVS 2, p. 11)) strijdig met het document dat u voorlegt van de Evangelische Kerk van Kuurne. Hierin staat immers dat u reeds naar de kerk kwam sinds 30 februari 2019, i.e. 5 dagen na uw aankomst in België.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van mei 2020 en dat er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat uw facebookpagina – die u trouwens niet onder uw volledige officiële naam houdt (CGVS 1, p. 3) – reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is. Uit uw verklaringen blijkt enkel dat de Iraanse autoriteiten uw ouderlijk huis doorzocht vlak na uw vertrek uit Iran in juli 2018 (CGVS 2, p. 17). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt over dergelijk verhoogd risicoprofiel te beschikken. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband trouwens dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren.

Wat betreft uw deelname aan de protesten n.a.v. de presidentsverkiezingen in 1388 (2009) dient aangestipt te worden dat u zelf aangeeft dat dit niet uw concrete vluchtaanleiding betreft (CGVS 1, p. 7). Bovendien blijkt nergens uit dat u ten gevolge van uw deelname aan de protesten anno 2020 een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Na uw vrijlating bleef u immers in Iran wonen tot u besloot om te vluchten voor de gevolgen van uw bekering – die hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS 1, p. 8-9).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en herkomst staan niet ter discussie, net zomin als uw schooltraject. Het Schengenvisum, het medisch attest waarmee u vrijgesteld werd van uw legerdienst in Iran, de uitspraak van de arbeidsrechtbank over uw toegang tot de diensten van Fedasil, de geluidsopname over het verlies van uw paspoort en de foto van u in een Belgisch ziekenhuis laten niet toe om enige conclusies te maken dat u bij een terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben. De oproepingsbrief betreffende de protestacties van 1388 verandert deze conclusie evenmin. Zoals eerder gesteld betreft dit immers niet uw concrete vluchtaanleiding. Het doopcertificaat verandert deze conclusie ook niet. Hierboven werd reeds geduid dat uw bekering een opportunistische en aldus onoprechte karakter heeft. Het feit dat u een doopattest heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering. De medische documenten laten eveneens niet toe om een uitspraak te doen dat u bij een terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben. De verklaring van de kerk uit Kuurne werd hierboven al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over

het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) de door haar voorgehouden kennismaking met het christendom en de periode voorafgaand aan haar bekering ongeloofwaardig is; (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de familieleden die op de hoogte zijn van haar bekering; (iii) het niet geloofwaardig is dat zij, die naar eigen zeggen helemaal geen interesse had in religie, na het opvangen van enkele gesprekken tussen P., haar zus en haar echtgenoot dermate snel zou beslissen zich te bekeren; (iv) het evenmin geloofwaardig is dat zij iemand die zij amper of niet kent zonder meer bij de christelijke sessies zou betrekken; en (v) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of haar verloofde al dan niet op de hoogte was van de reden van haar vlucht uit Iran. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over haar verklaringen inzake de motieven van haar bekering, terwijl zij nochtans gedetailleerde en persoonlijke verklaringen aflegde over haar zware depressie, haar afkeer van de islam, het feit dat zij nooit praktiserend moslim was en haar zeer religieuze vader die haar verplichtte te bidden en deel te nemen aan de ramadan, en dat verwerende partij zich enkel baseert op de omstandigheden van haar kennismaking met het christendom om de geloofwaardigheid te evalueren, dient erop te worden gewezen dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij tevens overtuigende en consistente verklaringen kan afleggen over de wijze waarop zij kennis zou hebben gemaakt met het christendom en de periode die voorafging aan haar bekering. De vaststelling dat zij hierover vage, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft reeds in ernstige mate de door haar beweerde bekering tot het christendom in Iran en het feit dat zij wel gedetailleerde verklaringen zou hebben kunnen afleggen over haar negatieve ervaring met de islam doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

2.2.5.1. Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op haar snelle bekering, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij een selectieve lezing maakt van haar verklaringen en benadrukt zij dat zij tijdens een periode van twee maanden conversaties over religie tussen P. en haar broer had gehoord. Na deze twee maanden heeft zij uiteindelijk een urenlang persoonlijk gesprek gehad met P., tijdens hetwelk zij al haar vragen kon stellen aan hem. Bovendien heeft zij zich, in tegenstelling tot wat verwerende partij motiveert, geenszins onmiddellijk na dit gesprek bekeerd. Wel had deze discussie haar overtuigd.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat zij slechts enkele gesprekken had opgevangen tussen P., haar zus en haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 03/08/2020, p. 13-14) en dat zij nadien na slechts één persoonlijk gesprek met P., dat weliswaar uren zou hebben geduurd, onmiddellijk aan P. vroeg het verlossingsgebed uit te spreken omdat zij overtuigd was (notities CGVS d.d. 03/08/2020, p. 14). Verzoekende partij stelde hierbij uitdrukkelijk dat het verlossingsgebed uitgesproken werd op 4 *farvardin*

1397 (24 maart 2018). Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoekende partij aan dat het gesprek op 4 *farvardin* 1397 (24 maart 2018) haar eerste persoonlijke gesprek was met P., dat zij op het einde van dit urenlange gesprek overtuigd was en dat zij die dag ook meteen haar hart aan christus heeft gegeven (notities CGVS d.d. 09/09/2020, p. 16). Derhalve gaf verzoekende partij wel degelijk duidelijk tijdens haar persoonlijke onderhouden te kennen dat zij onmiddellijk na dit eerste gesprek met P. bekeerde. Dat zij thans het tegendeel beweert, is dan ook allerminst ernstig. De Raad is van oordeel dat gelet op haar eerdere verklaringen waaruit blijkt dat zij voordien helemaal geen interesse had in religie (*"Voor mijn bekering, had ik een punt bereikt dat ik in geen enkele godsdienst geloofde"* (notities CGVS d.d. 03/08/2020, p. 9-10)), het wel degelijk allerminst aannemelijk is dat verzoekende partij dermate snel zou beslissen zich te bekeren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is en dat men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, *quod non in casu*. Dat verzoekende partij geen praktiserend moslim was, zoals zij opmerkt in haar verzoekschrift, doet hieraan geen enkele afbreuk temeer nu zij stelde hiervoor geen interesse te hebben in religie en haar plotse bekering tot het christendom hoe dan ook zeer ingrijpend is.

2.2.6.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet weet hoe P. in aanraking is gekomen met het christendom of om welke reden deze zich heeft bekeerd, voert verzoekende partij aan dat het *"zeer subjectief"* is om van haar te verwachten dat zij zich informeert over de aanleiding van de bekering van de persoon die haar begeleidt. Zij duidt erop dat het in Iran te risicovol was om hierover vragen te stellen aan P. In België heeft zij *"ook niet per se gezocht om extra informatie te krijgen"* omdat zij *"niet (durfde) P. (...) te verstoren met zijn vragen"* en zij *"zich (wilde) focussen op hun gesprek over religie en niet over de bekering, die overeenkomen met de uitleggingen over de problemen die P. (...) in Iran kende en verboden zijn aan slechte herinneringen"*.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het allerminst onredelijk is om van verzoekende partij te verwachten dat zij zou weten hoe P., de man die haar heeft ingewijd in en begeleid bij haar nieuw geloof, in aanraking is gekomen met het christendom of om welke reden hij zich heeft bekeerd. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing de pertinente bemerking gemaakt dat van iemand die de drastische beslissing neemt om zich te bekeren in alle redelijkheid verwacht mag worden dat hij zich informeert over de aanleidingen van de bekering van de persoon die hem begeleidt. Dat zij hiernaar niet zou hebben gevraagd uit veiligheidsoverwegingen, is geen ernstige uitleg, nu zij immers wel op regelmatige basis met hem gesprekken had over het christendom. Dat zij wel zouden spreken over het christendom, maar dat op geen enkel moment ter sprake is gekomen hoe P. in aanraking is gekomen met het christendom of om welke reden hij zich heeft bekeerd, is allerminst geloofwaardig.

2.2.7.1. Wat betreft haar verklaringen in verband met de bekering van haar verloofde A. S., wijst verzoekende partij erop dat de bekering van haar verloofde niet de aanleiding was voor haar eigen bekering, dat zij nooit een open conversatie heeft gehad met haar verloofde over religie, en dat zij het gevoel heeft dat haar verloofde zich niet verder wil uitdrukken over haar bekering. Verzoekende partij meent dat het subjectief is om te veronderstellen dat men dergelijke intieme onderwerpen zoals depressie en religie liever bespreekt met zijn verloofde dan met een andere persoon.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het totaal geen steek houdt dat verzoekende partij zich niet richtte tot A. S., haar huidige verloofde waarmee zij toen al een relatie had en die toen ook al bekeerd was, maar wel tot P., iemand die zij amper kende en waar zij weinig contact mee had. Haar uitleg dat zij 'het gevoel' had dat haar verloofde hierover niet wilde spreken, komt allerminst overtuigend over temeer nu zij op het Commissariaat-generaal nog louter verklaarde dat geen van hen genoeg wist over het christendom om urenlang hierover te praten en dat haar verloofde ook maar net bekeerd was (notities CGVS d.d. 09/09/2020, p. 10 en 17). Geen van deze argumenten weet te overtuigen als verklaring waarom zij haar verloofde geen vragen stelde over hun nieuw aangemeten geloof en de beleving ervan.

2.2.8.1. Waar verwerende partij haar verklaringen over de familieleden die op de hoogte zijn van haar bekering tegenstrijdig acht, meent verzoekende partij dat dit een detail betreft dat niet van aard is haar geloofwaardigheid te ondergraven. Toen haar immers de vraag werd gesteld wie momenteel op de hoogte is van haar bekering, heeft zij er niet aan gedacht om alle personen aan te halen en gaf zij geen exhaustieve lijst. Dit blijkt ook uit het feit dat zij ook niet sprak over haar broer en zus, die nochtans ook op de hoogte zijn, noch over haar twee vrienden, Al. en Ar. Verzoekende partij wijst in dit verband tevens op de stress die zij had tijdens haar persoonlijk onderhoud en haar psychologische problemen.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij bij de vraag wie er in Iran op de hoogte is van haar bekering aanvankelijk slechts haar ouders, ooms en tantes vermeldt (notities CGVS d.d. 03/08/2020, p. 18), niet spontaan haar broer en zus vermeldt maar pas wanneer haar de uitdrukkelijke vraag wordt gesteld of ook zij op de hoogte zijn (notities CGVS d.d. 03/08/2020, p. 18) en verder geen enkel gewag maakt van haar verloofde, wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweerde bekering tot het christendom. De Raad wijst er hierbij op dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij volledig en correct antwoordt op de aan haar gestelde vragen, zo ook wanneer haar de vraag wordt gesteld wie er in Iran op de hoogte is van haar bekering. Tevens dient erop te worden gewezen dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Waar verzoekende partij verwijst naar haar psychologische problemen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat haar psychische problemen van die aard zijn dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uit de door haar neergelegde Belgische medische attesten (administratief dossier, stuk 6, map documenten, docs. 4 en 9) kan zulks geenszins worden afgeleid nu deze slechts bevestigen dat zij in België in behandeling is voor haar depressieve stemming en angsten en dat zij hiervoor medicatie neemt. Verzoekende partij biedt dan ook geen afdoende verklaring voor de lacune in haar verklaringen over de personen in Iran die op de hoogte zijn van haar bekering.

2.2.9.1. Waar verwerende partij meent dat het ongeloofwaardig is dat zij iemand die zij amper of niet kent zonder meer bij de christelijke sessies betreft, duidt verzoekende partij erop dat zij in detail uitgelegd heeft waarom zij haar vriend Al. vertrouwde. Bovendien heeft zij eerst het advies van P. ingewonnen en aan P. gevraagd of hij akkoord ging om Ar. te betrekken bij deze sessies. Zij wijst er ten slotte nog op dat er een aantal voorzorgsmaatregelen werden genomen, namelijk het uitzetten van de gsm tijdens de sessies en het plaatsvinden van de sessies in haar kantoor.

2.2.9.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het gelet op de Iraanse context volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij het risico zou nemen om ook Ar. te laten deelnemen aan de christelijke sessies terwijl zij hem niet zo goed kende. Gelet op de mogelijke ernstige gevolgen bij ontdekking, is het allerm minst aannemelijk dat verzoekende partij zonder meer haar vriend vertrouwde en niet meer vragen zou hebben gesteld over de persoon van Ar. Het feit dat zij eerst gevraagd had aan P. of deze akkoord ging en dat deze hierin toestemde, doet hieraan geen enkele afbreuk, temeer nu het risico voor P. zelf veel lager lag aangezien deze zich in België bevond. Ook het feit dat zij tijdens hun sessies een aantal veiligheidsmaatregelen namen doet op geen enkele wijze afbreuk aan het persoonlijke risico dat verzoekende partij nam door iemand die zij niet goed kende toe te laten tot de sessies.

2.2.10.1. In verband met de motivering dat zij een tegenstrijdige verklaring aflegt over het feit of haar verloofde al dan niet op de hoogte was van de reden van haar vlucht uit Iran, werpt verzoekende partij op dat zij *“zich spontaan en rechtstreeks verbeterd (heeft) omdat hij bewust was dat zijn verklaringen misgegrepen zouden kunnen zijn”* en dat zij uitlegde *“dat hij voor zijn vertrek uit het land zeer kort en zonder in details te gaan aan A. S. (...) uitgelegd dat hij problemen kende door zijn bekering”*. Verzoekende partij bemerkt nog dat ‘over haar bekering spreken’ voor haar betekent *“een eerlijke toespraak te kunnen hebben over die bekering, de motieven en omstandigheden ervan, alsook over religie in het algemeen”*. Dergelijk gesprek heeft zij niet gehad met haar verloofde voor haar vlucht uit Iran.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij aanvankelijk uitdrukkelijk aangaf dat haar verloofde pas nadat zij vertrokken was te weten kwam waarom zij was vertrokken (*“Natuurlijk nadat ik vertrokken was, kwam zij wel te weten waarom ik ben vertrokken.”*) (notities CGVS d.d. 09/09/2020, p. 9)). Dat zij nadien haar verklaringen aanpast en stelt dat haar verloofde wel reeds voor haar vertrek uit Iran wist dat zij zich bekeerd had en dat zij daarom moest vluchten (notities CGVS d.d. 09/09/2020), is dan ook duidelijk tegenstrijdig met haar eerdere verklaring. Waar verzoekende partij deze tegenstrijdigheid tracht te verklaren door de uitleg dat zij voor haar vertrek slechts zeer kort en zonder in detail te gaan aan haar verloofde liet weten dat zij problemen kende door haar bekering, meent de Raad dat dit de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheft aangezien zij aanvankelijk duidelijk stelde dat haar verloofde pas na haar vertrek te weten kwam waarom zij was vertrokken.

2.2.11. De Raad wijst er voorts op dat, zo blijkt uit het voorgaande, de vaststelling dat aan haar geloofsactiviteiten en haar problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

De Raad stelt bovendien vast dat in de bestreden beslissing nog een bijkomende vaststelling wordt gedaan die het opportunistische karakter van haar religieuze activiteiten in België bevestigt. Meer bepaald wordt er door verwerende partij op gewezen dat, ondanks zij zich bekeerde op 24 maart 2018 en ondanks het feit dat zij zich liet dopen in Duitsland op 30 september 2018, zij na haar aankomst in België twee tot drie maanden heeft gewacht om naar de kerk te gaan. Waar verzoekende partij in dit verband in haar verzoekschrift verwijst naar haar verklaring dat zij het belangrijk vond om een goede kerk te vinden, wijst de Raad erop dat dit allerm minst kan volstaan om te verklaren waarom zij twee tot drie maanden wachtte om naar een kerk te gaan, temeer nu zij vanaf haar aankomst in België in contact was met P. en hij de kerk in Kuurne kende, deze zelfs af en toe bezocht en deze aan verzoekende partij voorstelde. Dat verzoekende partij dan niet reeds eerder een bezoek aan de kerk bracht, zonder dat zij zich hierbij per se onmiddellijk diende te binden aan de geloofsgemeenschap, is dan ook uiterst bevreemdend.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat haar bewering dat zij twee tot drie maanden wachtte om deel te nemen aan de kerkdiensten strijdig is met het document dat zij voorlegt van de Evangelische Kerk van Kuurne, waarin staat dat zij reeds naar de kerk kwam sinds 30 februari 2019, i.e. vijf dagen na haar aankomst in België. Verzoekende partij merkt dienaangaande in haar verzoekschrift op dat deze datum duidelijk een materiële vergissing betreft, aangezien 30 februari niet bestaat. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij een nieuw attest van deze kerk d.d. 18 november 2020 waarin bevestigd wordt dat 30 februari 2019 een vergissing was en dat zij sinds 28 april 2019 naar de kerk komt (bijlage 3 van het verzoekschrift). De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met dit latere attest geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij eerst een attest bijbracht waarvan de inhoud geenszins strookt met haar eigen verklaringen. De loutere uitleg dat een vergissing werd begaan, volstaat allerm minst om hierop een ander licht te werpen. Integendeel, het feit dat duidelijk onzorgvuldig te werk wordt gegaan bij het opstellen van attesten en dat attesten met foutieve informatie worden uitgereikt, brengt de bewijswaarde van de attesten van de kerk van Kuurne ernstig in het gedrang. Het valt de Raad bovendien nog op dat het thans bijgebrachte attest d.d. 18 november 2020 een *quasi* identieke inhoud heeft als het attest d.d. 1 september 2019, terwijl dit attest nochtans ruim een jaar later werd opgesteld. Enkel de datum werd veranderd met de toevoeging dat in het vorige attest een vergissing werd begaan. Beide attesten stellen zonder meer dat *“Y. (...) tot nu toe altijd aanwezig (is) op de samenkomsten en (...) enthousiast (is) over Onze Vader, Jezus en de Heilige Geest. Daarnaast volgt hij ook de bijbellessen voorafgaand aan de dienst”*. De vaststelling dat het recentere attest geen enkele bijkomende, concrete informatie bevat over de betrokkenheid van verzoekende partij bij deze kerk en letterlijk de tekst overneemt van het eerder bijgebrachte attest, doet ernstig afbreuk aan de waarachtigheid van het door verzoekende partij en het in het attest beweerde regelmatige kerkbezoek.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij wederom een attest bij van de kerkgemeenschap in Kuurne, deze keer gedateerd op 29 juli 2021, maar nagenoeg identiek aan de voorgaande van 18 november 2020 en 1 september 2019, en een *“bewijs instagramaccount van de kerk waar verzoeker toegang toe heeft”* zoals gesteld in de inventaris van de neergelegde documenten. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe deze documenten aan het voorgaande enige afbreuk kunnen doen en, of op welke wijze het louter gegeven dat verzoekende partij via instagram de kerkdienst en bijbellessen zou volgen enige afbreuk doet aan het om voormelde redenen vastgestelde opportunistisch karakter van haar beweerde bekering. Naast een loutere opsomming van beide neergelegde stukken gevoegd bij het document dat wordt betiteld als *“aanvullende nota”* geeft verzoekende partij desbetreffend niet de minste duiding.

2.2.12. Wat betreft nog de christelijke boodschappen op haar Facebookprofiel, bemerkt de Raad dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt vanuit een oprechte overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dat zij louter uit opportunistische overwegingen religieuze activiteiten onderneemt in België. Hetzelfde besluit kan dan ook worden genomen voor wat betreft deze christelijke boodschappen op haar Facebookprofiel. Dat zij deze boodschappen louter uit opportunistische redenen plaatst, wordt bovendien bevestigd door de terechte vaststelling van verwerende partij dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van mei 2020. Inzake

haar uitleg in haar verzoekschrift dat zij pas in Europa de kennis had om Facebook te gebruiken, bemerkt de Raad dat verzoekende partij reeds in België is sinds februari 2019 waardoor deze uitleg niet volstaat om te verklaren waarom het eerste dergelijke bericht pas dateert van mei 2020, meer dan een jaar na haar aankomst in België. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, mag van verzoekende partij dan ook verwacht worden dat zij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Voorts wijst niets erop dat haar Facebookpagina – die zij trouwens niet onder haar volledige officiële naam houdt – reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen is.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten over de algemene situatie voor bekeerlingen in Iran, onderstreept de Raad evenwel dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vanuit een oprechte overtuiging is bekeerd tot het christendom en derhalve niet aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. De Raad onderstreept dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie voor bekeerlingen in Iran allerminst volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend manifest in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 augustus 2020 en d.d. 9 september 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT